

Mødet den 27. Februar 1908.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Filtenborg, Harald Jensen, Magnus Nielsen, Olesen, J. C. Petersen, Sabroe og Samuelson.

1. (J. Nr. 523—07). Indstilling fra Politimesteren til Besættelse af en ledig **Politibetjentplads**.

Formanden havde talt med Politimesteren om det underlige i, at ingen fra Aarhus var indstillet. Politimesteren havde ment, at det denne Gang var nødvendigt at tage Folk, der egnede sig til at blive Opdagere, hvad ingen af Ansøgerne fra Aarhus formentlig egnede sig til. Politimesteren turde ikke vedblivende gaa med til, som i den sidste Tid, at ansætte Folk, hvis Kvalifikationer ikke var ud over det almindelige.

Simonsen maatte beklage, at der ikke var taget Hensyn til de mange Ansøgere fra Aarhus. Det var ganske mærkeligt, at ikke en af disse var værdig til at indstilles, saa meget mere som de indstilledes Uddannelse ikke syntes at kvalificere dem mere end Ansøgerne fra Aarhus. Den ene var uddannet til at blive Skovfoged, og den anden havde været Skriver ved den vestindiske Hær. Han kunde ikke forstaa, at den Foruddannelse skulde gøre dem særlig berettiget til at komme i Betragtning. Efter de foreliggende Skriftprøver syntes de to indstillede ej heller at være i Besid-

delse af nogen overordentlig Intelligens. Det forekom ham, at der skulde tages Hensyn til Ansøgere fra Aarhus, hvor det kunde lade sig gøre. De egnede sig bedst til Politibetjentpladserne, da de kendte Forholdene og Borgerne og derfor havde lettere ved at omgaas Befolkningen paa den Maade, den burde omgaas. Han vilde gerne være med til at kassere Indstillingen med den Motivering, at der ved kun at indstille to udenbys Ansøgere var vist Ansøgerne fra Aarhus og Byraadet en Tilsidesættelse.

Mousten kunde slutte sig til Hr. Simonsens Udtalelser, men troede ikke, der var noget at gøre ved Sagen, da man ikke kunde kassere Indstillingen. I denne Forbindelse vilde han pege paa, at der maaske kunde være Anledning til at tage den for Betjentene gældende Vedtægt op til Revision, idet Politimesteren efter den havde fuldstændig Hals- og Haandsret over Betjentene, kunde afskedige dem og idømme dem Bøder for smaa Forseelser. Afskedigelse burde ske efter Politimesterens Indstilling af Byraadet.

Simonsen troede ikke, Hr. Mousten var rigtig underrettet, idet Politimesteren for nogle Aar siden havde faaet en Indstilling kasseret. Politimesteren kunde ingen Betjent faa, før han fremkom med en Indstilling, hvoraf Byraadet vilde vælge en. Hvis der fandtes en Vej uden om, havde Politimesteren nok fundet den. Forøvrigt syntes det, som om Politimesteren nu havde samlet Mod til at optræde paa samme Maade som den Gang, han fik Indstillingen kasseret, fordi han vilde trumfe en bestemt Mand igennem, og han vilde derfor foreslaa, at man sendte Indstillingen tilbage med Anmodning om at faa flere optaget paa Listen.

Nørgaard kunde give Hr. Simonsen Ret i, at Byraadet ikke var absolut pligtig til at følge Indstillingen, men at forkaste denne vilde være meget betænkeligt, med mindre man havde ganske særlige Grunde at anføre mod de indstillede. Hvis dette ikke var Tilfældet, vilde han bestemt fraraade at gaa den Vej. Han kunde daarligt tænke sig, at man kunde komme bort fra den for Betjentene gældende af Ministeriet approberede Vedtægt.

Mousten troede vedblivende ikke, man kunde komme uden om Indstillingen, men vilde gerne være med, hvis det var muligt. Det var rigtigt, at Vedtægten var approberet af Ministeriet, men den gav Politimesteren for megen Magt og kunde vel nok ændres.

Nørgaard havde glemt at oplyse, at Byraadet i sin Tid havde kasseret en Indstilling, fordi der paa denne kun var indstillet een. Siden da havde Politimesteren stedse indstillet to.

Simonsen kendte ingen af de indstillede og var sikker paa, at der blandt Ansøgerne fra Aarhus var ligesaa kvalificerede Folk, saa man kunde nok forsvare at forlange nogle af disse indstillet. Han vilde henstille, om Byraadet ikke fandt Anledning til at undersøge, om Politimesteren, saaledes som det blev sagt, havde frataget to Betjente en Del af deres Anciennitet. Hvis dette var Tilfældet, var der sket en ikke ringe Uregelmæssighed.

Mousten var overbevist om, at der blandt Ansøgerne fra Aarhus var flere, der kunde bruges. Man behøvede ikke at tage Inspektionsbetjentene ude fra, da der sikkert blandt de 66 Betjente var nogle, der egnede sig til Inspektionstjenesten. Hvis man antog udenbys Folk, vilde det let vække Misstemning.

Simonsen fandt det mærkeligt at indstille Folk ude fra med den Motivering, at Opdagerkorpset skulde rekrutteres. I over et halvt Aar havde Opdagerne staaet magtesløse overfor de mange Tyverier; men en almindelig Gadebetjent samlede paa egen Haand Materiale og fandt Tyven. At denne Betjent derved havde godtgjort at sidde inde med ualmindelige Evner som Opdager, anerkendtes af alle; men desuagtet var der ingen Udsigt for ham til at komme til at bruge disse Evner. En saadan Mand burde der tages Hensyn til, naar der var Tale om at ansætte Opdagere.

Formanden saa meget nødig, at Byraadet, i alt Fald officielt, sendte Indstillingen tilbage med Forlangende om at faa Aarhusfolk optaget paa Listen. Der var ingen Grund til at antage, at Politimesteren ikke ønskede Folk fra Byen ansat, og det vilde dog være urimeligt at tro, at Politimesteren sad og udpønsede, hvad Byraadet ikke syntes om. Naar Politimesteren ikke mente at kunne bøje sig for den alt skete Henvendelse, maatte der være bestemte Grunde dertil, saa det vilde ikke være klogt at begynde nogen Krigspolitik paa det foreliggende Grundlag.

Jakob Jensen maatte fraraade at begynde en Kamp med Politimesteren paa det foreliggende Grundlag. Der blev nu kun indstillet dobbelt saa mange, som der skulde ansættes; det vilde sikkert være bedre at faa det tredobbelte Antal indstillet; men for Resten kunde det godt tænkes, at der under de nuværende heldigvis ret gode Arbejdsforhold ikke var stor Tilstrømning af de aller dygtigste til Politibetjentpladserne. Det var hans Overbevisning, at man ved at fratage Politimesteren Afskedigelsesretten vilde skabe daarlige Politiforhold og vanskeliggøre Politimesterens Arbejde.

Ved at nedsætte nogle Betjentes Anciennitet havde Politimesteren nok handlet lidt uklogt; men det kunde dog ogsaa tænkes, at Politimesteren var kommet overens med vedkommende om at nedsætte Ancienniteten i Stedet for at idømme en Mulkt eller lignende. Han syntes, Byraadet skulde vælge en af de to indstillede.

Formanden erindrede om, at Anciennitetsspørgsmaalet ikke hørte hjemme i denne Forbindelse. Det blev der Lejlighed til at drøfte ved Budgetbehandlingen.

Mousten kunde, hvis Hr. Simonsen vilde fastholde sit Forslag, gaa med til at sende Indstillingen tilbage med den Motivering, at der skulde tages Hensyn til Ansøgerne her fra Byen.

Simonsen kunde efter det foreliggende ikke se andet, end at to Middelmaadigheder var indstillet fremfor mange velkvalificerede Folk, og at der var sket en Tilsidesættelse af Ansøgerne her fra Byen.

Fhv. Skriver ved den vestindiske Hærstyrke C. F. T. C. Henningsen valgtes.

2. (J. Nr. 513—07). Andragende fra fhv. Restauratør Glerup om Friplads for en Datterdatter i Borger-skolen samt om Eftergivelse af Skolepenge for 4. Kvartal.

Bevilgedes.

3. (J. Nr. 12—07). Indstilling ang. Tildeling af Alderdomsunderstøttelse.

Vedtoges.

4. (J. Nr. 525—07). Forslag fra Skovudvalget til en Skrivelse til **Sagfører Winge** vedrørende Spørgsmaalet om Adgang fra hans Ejendom paa Skaade Mark gennem Hegnet til Marselisborg Skov.

Formanden oplyste, at Sagen var bragt frem ved nogle Avertissementer, hvori der ud-

bødes Grunde nær Varna til Salg med Adgang til Skoven og gennem den til Byen. Da der fandtes Deklaration for, at den Tilladelse, Hr. Winge havde til at have Gennemgang gennem Hegnet, kun hvilede paa Byraadets Velvilje og kunde bortfalde naar som helst, kunde Udvalget ikke finde det rigtigt, at Hr. Winge reklamerede med denne Adgang, og det henvendte sig saa til Hr. Winge. Denne havde ikke tænkt videre over Sagen og ment, at han maatte have Lov til at forudsætte denne Adgangsret. Udvalget havde saa vedtaget at meddele Hr. Winge, at Tilladelsen bortfaldt, og Hr. Winge svarede herpaa i en Skrivelse af 16. Januar med et Forslag, hvorefter han ogsaa for Parcellernes Vedkommende vilde faa Adgangsret til Skoven mod visse nærmere Bestemmelser og mod at afstaa $\frac{1}{5}$ af Salgssummerne for disse til Kommunen. Udvalget var enig om ikke at gaa med til dette Forslag, og dets Flertal fastholdt det Standpunkt, at man kunde tilbyde Hr. Winge at lade Forholdet bestaa som hidtil, mod at Hr. Winge betalte fuld Skat til Aarhus minus den til Holme - Tranbjerg betalte Skat.

Man havde i sin Tid ved mindelig Overenskomst truffet en lignende Aftale med Fru Wulff, men da Overenskomsten her vilde fremkomme ved en Slags Tvang, var han betænkelig ved at slutte sig til Flertallets Forslag. Man var nemlig hermed inde paa at lægge de saakaldte »Landliggere« saa mange Hindringer som mulig i Vejen, og han var mest stemt for at fremme Villabebyggelse, da det vilde være en Fordel for Byen.

Nørgaard forstod godt, at Udvalget svarede nej til Hr. Winge. Denne havde ganske vist Ret i, at Grundene blev solgt alligevel, og i, at Kommunen ikke vandt noget ved at nægte Tilladelsen;

men alligevel vilde det ikke være rigtigt at gaa ind paa Hr. Wingses Tilbud. Paa den anden Side vilde det være lidt haardt at straffe Hr. Wingses Uforsigtighed ved at tvinge ham til at betale Skat, og det rigtigste vilde derfor være, at Forholdet blev, som det var; men at der ikke maatte sælges Grunde med Færdselsret gennem Hegnet.

M i k a e l J o h a n s e n hørte til Udvalgets Flertal. Hr. Winge havde udvist meget stor Uforsigtighed ved i Avertissementet, der havde vakt stor Opsigt, at fremstille den ham givne Tilladelse som en Ret, der gjaldt hele Arealet. Det kunde se meget besnærende ud med den Villabebyggelse, men den kunde ikke hjælpe Kommunen, naar de store Skatteydere derved flyttede ud af Byen. Det var derfor meget korrekt, naar Udvalget tilbød Hr. Winge at opretholde Tilladelsen, mod at Hr. Winge svarede fuld Skat til Byen minus det Beløb, der gik til Holme—Tranbjerg. Det maatte jo tilmed antages, at Hr. Winge boede derude for Behagelighedens Skyld og ikke for at spare Skatten. Han vilde derfor anbefale Udvalgets Forslag.

S i m o n s e n kunde ikke erkende, at Hr. Winge blev straffet ved Udvalgets Forslag. Man viste ham tværtimod en stor Tjeneste. Adgangsret for alle Parcellerne vilde have stor Betydning for Hr. Winge, og de Vilkaar, Udvalget tilbød, var meget len:pelige.

J a k o b J e n s e n kunde ej heller se Spor af Tvang overfor Hr. Winge. Denne lagde efter alt at dømme meget stor Vægt paa Adgangsretten, saa det var meget naturligt, at Udvalgets Flertal holdt paa til Gengæld at faa visse Indrømmelser fra Hr. Wingses Side. Maaske kunde man dog ogsaa gaa den Vej at tage Tilladelsen fra Hr. Winge og saa lade ham komme og aabne Forhandlingerne;

men disse vilde dog ved den Fremgangsmaade blive noget længere fremfor ved Udvalgets Forslag.

Nørgaard mente stadig, der dog var ligesom lidt Straf med for Avertissementet. Adgangstilladelsen havde Hr. Winge faaet af Minister Ingerslev, og ved Købet af Marselisborg var det vel nok en Forudsætning, at de Indrømmelser, Hr. Ingerslev havde gjort, skulde respekteres. Man burde derfor indskrænke sig til at forlange, at Hr. Winge skulde lægge Vejen til Skoven direkte ind under sin private Lod, saa den ikke kunde benyttes af andre.

Mousten syntes nok, Hr. Winge skulde betale noget for Adgangsretten. Det vilde dog være uheldigt at tage Betaling i Skatten, da denne jo kunde forandres, altsaa ogsaa gaa ned.

Mikael Johansen fandt det naturligt at stille Hr. Winge samme Vilkaar som Byens øvrige Borgere, da Hr. Winge jo ikke for at spare Skatten, men for Behagelighedens Skyld vilde bo udenfor Byen, og det gjorde man netop ved at lade ham betale Skat lige med andre til Byen.

Vestesen syntes, at Udvalgets Flertal saa for snævert paa Sagen. Det var dog givet, at en Mand ikke flyttede ud i en Villa for at spare Skatten. Det var af mange Grunde dyrere at bo udenfor Byen, saa man behøvede ikke at frygte for, at Folk skulde flytte ud for at spare Skatten. Formanden havde Ret i, at man ikke skulde modarbejde Villabebyggelse, og Hr. Nørgaards Forslag ramte derfor det rette. Hr. Winge havde en gammel Tilladelse, som man skulde opretholde ved at give ham Lov til at have en Laage til Skoven, dog saaledes at der ad den Vej ikke var Adgang til de øvrige Parceller.

M i k a e l J o h a n s e n havde ikke set snævert, men bypatriotisk paa Sagen. Tidligere havde Aarhus kun Skattely til een Side, men nu til alle, og Skatteprocenten vilde sikkert falde, hvis Landligerne flyttede ind. Ude i Villabyerne boede der nu Købmænd, hvad ogsaa skadede Borgerne, og dertil kom den uheldige Maade hvorpaa den mellemkommunale Beskatning virkede. Han kunde vedblivende anbefale Udvalgets Forslag, som oven i Købet medførte et stort Gode for Hr. Winge.

S i m o n s e n syntes, det Krav, der stilledes, var meget retfærdigt. Man kunde godt lukke Laagen uden at komme i Konflikt med eventuelle Forpligter overfor Hr. Ingerslev. Maaske saa man derved snævert paa Sagen, men efter hans Mening faldt det Snæversyn sammen med den sunde Fornuft. Det var vist ikke helt rigtigt, at ingen flyttede ud paa Landet for at spare Skatten. Nogle flyttede nok ud for Behageligheden, men i nærværende Tilfælde drejede Sagen sig kun om en ren og skær Jordspekulation.

N ø r g a a r d troede nok, alle mente sig i Overensstemmelse med den sunde Fornuft. Han var enig med Hr. Vestesen i, at Folk kun for Behageligheden flyttede paa Landet, og man skulde være varsom med at hindre Folk deri, ligesom man ogsaa skulde vogte sig for at undervurdere Betydningen af et stærkt bebygget Opland. Dette var ganske simpelt Begyndelsen til en stor By. Han vilde slaa fast, at man ved hans Forslag netop ramte det, man var misfornøjet med, nemlig Hr. Wings Jordspekulation, idet Laagen kun maatte benyttes for Hr. Wings egen Ejendom.

M i k a e l J o h a n s e n vilde ikke paa nogen Maade være med til at straffe eller ramme Hr. Winge, men det var utilbørligt at give den Slags Tilladelser mere.

Formanden gjorde opmærksom paa, at den Slags Deklarationer var ret almindelige. De gav vel ikke nogen juridisk Ret; men de gav dog Brugeren af Tilladelsen Forvisning om, at denne blev opretholdt, til der skete noget. Om man kunde kalde Udvalgets Forslag en Straf eller ej, var en Smagssag, men at det vilde være uheldigt for Hr. Winge var sikkert nok. Man skulde vogte sig for at lægge Hindringer i Vejen for Bebyggelse af Oplandet.

Byraadet vedtog at tilskrive Sagfører Winge som af Skovudvalget foreslaaet.

5. (J. Nr. 516—07). Indstilling fra Udvalget for Fattigvæsenet om at modtage et fra »Aarhus Biskube« fremkommet Bud paa Køb af den **Hutfeldtske Enkebolig** paa Rosengade for 12000 Kr.

Vedtoges. — Der vil senere være at forelægge Byraadet Forslag til Fundats for det af Købesummen stiftede Legat.

6. (J. Nr. 150—07). Efter at Udvalget for Belysningsvæsenet i Henhold til Beslutningen i Mødet den 28. November f. A. havde tilskrevet Generaldirektionen for **Statsbanerne** d. 10. ds. saaledes:

»Det beror paa en Misforstaaelse, at Svaret paa Statsbanernes Skrivelse af 6. Novbr. f. A. Journal Nr. M 5529 først fremkommer nu.

Aarhus Byraad gaar ind paa at levere Statsbanernes Strømforbrug indenfor Statsbanernes Terræn, uanset hvortil Strømmen bruges, for 2 Øre pr. Hektowatttime, og paa følgende Betingelser, idet det paaregnede Strømforbrug efter Statsbanernes Kalkulation vil andrage ca. 2500000 Hektowatttimer aarlig.

I. Maaleren, hvoraf der betales Lejeafgift, anbringes paa Elektricitetsværket. Statsbanerne have uhindret Adgang til Aflæsning af samme, samt til Registrering af

Konstanter, naar som helst det ønskes. — Ledningerne fra Maaleren til Forbrugsstederne bekostes af Statsbanerne.

Skulde Statsbanerne ønske, at Maaleren anbringes paa Statsbanernes Grund i Nærheden af Elektricitetsværket, kan Kommunen indgaa herpaa, naar Tværsnittet af det Kabel, som Statsbanerne bekoste nedlagt i Gaderne mellem Værket og Maaleren, approberes af Byraadet, og Nedlægningen foregaar ved dettes Foranstaltning. — Vedligeholdelse af Kablet paahviler Statsbanerne.

- II. Prisen 2 Øre pr. Hektowatttime forhøjes med 0,05 Øre for hver 3 Kroner, som Kulprisen maatte stige højere end 18 Kr. pr. 1000 Kilogram, taget efter Statsbanernes Licitationspris pr. samme Aar, idet de nærmere Bestemmelser herfor fastsættes ved Kontraktens Affattelse.
- III. Saafremt Kulprisen falder under 18 Kr. pr. 1000 Kg., forbliver Prisen 2 Øre pr. H. W. T. uforandret, medmindre Statsbanernes Forbrug af Elektricitet overstiger 2500000 H. W. T. om Aaret, i hvilket Tilfælde Prisen reduceres efter samme Regel, som den under Punkt II forhøjes. Prisreduktionen, der maatte fremkomme i Henhold hertil, reguleres 1 Gang aarlig.
- IV. Betalingen for Strømforbruget betales pr. Maaned.
- V. Kontrakten afsluttes for et Tidsrum af 10 Aar regnet fra det Tidspunkt, den projekterede Banegaard tages i Brug, efter hvilket Tidsrum Kontrakten løber videre, saafremt Byraadet ønsker det.

VI. Dersom Staten ikke selv opfører elektrisk Centralstation ved Godsbanegaarden, er Staten bunden til at aftage dens Elektricitetsforbrug fra Aarhus Kommune paa ovennævnte Vilkaar.

VII. Tilbudet bortfalder, hvis der ikke er gjort Brug af det forinden 7 Aars Forløb.«

havde Udvalget modtaget følgende Skrivelse fra Generaldirektionen:

»I Anledning af Belysningsvæsenets Skrivelse af 10. ds. med Angivelse af de Betingelser, paa hvilke Aarhus Byraad er villig til at forsyne den eventuelle nye Banegaard i Aarhus med elektrisk Strøm til Belysning og Motordrift, tillader man sig at meddele, at man, forinden Sagen forelægges Generaldirektionen til Afgørelse, maatte ønske at der foretages nogle mindre Ændringer i Betingelserne.

Naar saaledes Prisen fastsættes til 2 Øre pr. H. W. T. uden at gøres afhængig af Aarsforbruget, maa man anse dette for mindre korrekt, og man ønsker derfor, at der i Kontrakten fastsættes samme Skala for Prisen i Forhold til Forbruget, som i Hovedtrækkene er foreslaet Statsbanerne af Kjøbenhavns Belysningsvæsen. Efter denne Skala vilde Prisen blive:

Pris pr. H.W.T.	For det samlede Aarsforbrug,	
	naar dette er over	men under
3 Øre	500,000 H.W.T.	1,000,000 H.W.T.
2,5 —	1,000,000 —	2,500,000 —
2 —	2,500,000 —	5,000,000 —
1,5 —	5,000,000 —	7,500,000 —
1,2 —	7,500,000 —	10,000,000 —
1,1 —	10,000,000 —	

idet der ved en saadan Skala vil gives Kommunen en større Betaling, hvis Forbruget bliver mindre end de paaregnede 2,500,000 H. W. T., samtidigt med, at Statsbanerne ved et forøget Forbrug opnaar en Reduktion i Betalingen.

Endvidere maa man ønske Betingelsernes Punkt V og VI formulerede saaledes:

V. Kontrakten afsluttes for et Tidsrum af 10 Aar regnet fra det Tidspunkt, den projekterede Banegaard tages i Brug, og efter hvilket Tidsrum Kontrakten vedbliver at løbe, saafremt den ikke opsiges af nogen af Parterne. Opsigelse kan kun ske med mindst 1 Aars Varsel og kun til Begyndelsen af et Finansaar.

VI. Saa længe Kontrakten er i Kraft, ere Statsbanerne pligtige til at aftage al den Elektricitet, der udkræves til Belysning og Motor-drift paa Statsbanernes Banegaarde i Aarhus, fra Aarhus kommunale Elektricitetsværk.

Forinden der herfra foretages videre i Sagen, udbeder man sig en Udtalelse fra Belysningsvæsenet angaaende de foranstaaende Ændringsforslag.«

V e s t e s e n meddelte, at der nu forelaa Svarskrivelse paa Udvalgets Skrivelse til Statsbanerne med Tilbud paa Levering af Strøm. Statsbanerne gik med enkelte Ændringer ind paa de af Udvalget opstillede 7 Punkter. Betalingsvilkaarene ønskede Banerne ordnet efter en Skala omtrent paa lignende Maade som overfor Københavns Belysningsvæsen. Efter Hr. Gunsts Mening var Skalaen ret fordelagtig for Kommunen. Kontrakten skulde træde i Kraft fra den Dag, Banegaarden blev taget i Brug, og skulde løbe i 10 Aar. Derefter med et Aars Opsigelse fra begge Sider til et Finansaars Begyndelse. Endelig forpligtede Banerne sig

at aftage al den Strøm, Banegaarden brugte, fra Byens Værk, saalænge Kontrakten var gældende.

Jakob Jensen syntes, man rolig kunde approbere Tilbudet. Den væsentlige Forandring var efter hans Mening Opsigelsesvilkaarene. Hvis Banernes Forbrug skulde stige til 10 Millioner Hektowattimer, vilde det nemlig ikke være nogen Spøg for Værket at faa Kontrakten opsagt.

Nørgaard troede ikke, Risikoen vilde være stor, da det vanskeligt kunde tænkes, at Forbruget i Løbet af 10 Aar vilde komme saa højt op.

Det vedtoges at tiltræde det foreliggende Forslag.

7. (J. Nr. 514—07). Ansøgning fra Timelærerinde Frk. Hindberg om Afsked fra 1. Marts.

Bevilgedes for Byraadets Vedkommende

8. (J. Nr. 528—07). Udenfor Dagsordenen:

Jul. Andersen vilde forespørge Byraadet, om det havde noget imod, at Udvalget for »Vennelyst« anviste 100 Kr. til Udbetaling til det ved Pavillonens Brand medvirkende Brandmandskab. Beløbet skulde udbetales som en Paaskønnelse for dygtig og anstrengende Tjeneste.

S. Petersen mente, at hele Styrken med Undtagelse af Vagtmandskabet havde medvirket.

Simonsen kunde godt anbefale Forslaget, men ikke med den Motivering, at det havde været en haard Brand. Det maatte snarere være som en Paaskønnelse af den glædelige Begivenhed. Flere af de brandlidte havde ikke haft assureret. Maskinarbejdernes Sangforening havde saaledes haft Musikalier for ca. 300 Kr. liggende deroppe. Af disse tilhørte de fleste en privat Mand; men den unge Forening vilde dog lide et Tab paa ca. 100 Kr. Maaske kunde det henstilles til Værten

at erstatte en Del af dette Beløb, og maaske kunde det resterende erstattes af Assurancesummen.

Lottrup ønskede at se Andragende, før han kunde gaa med til at give Erstatning. Han foreslog, at Udvalget fik Lov til at udbetale 3 Kr. pr. Mand til Brandmandskabet.

Nørgaard fandt det mere passende at give en Sum.

Formanden foreslog 150 Kr.

Jul. Andersen oplyste, at Værten holdt Tyendet skadesløst, og at der forelaa Andragende angaaende Musikalierne. I næste Møde vilde der foreligge Indstilling desangaaende. Han kunde anbefale Formandens Forslag om at yde indtil 150 Kr. til Brandmandskabet.

Jakob Jensen mente, at Sangforeningen kunde have haft sine Musikalier assureret.

Der bevilgedes et Beløb af indtil 150 Kr. som Gratiale til Brandvæsenet.

